

Arrest

nr. 137 710 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 4 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 oktober 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 13 januari 2014 een aanvraag in van verklaring van inschrijving als werkzoekende.

Op 5 juni 2014 wordt aan verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ter kennis gegeven onder de vorm van een bijlage 20, zonder bevel om het grondgebied te verlaten, met de melding dat verzoeker nog tot 19 juli 2014 de tijd heeft om volgende documenten voor te leggen:

- bewijs inschrijving VDAB als werkzoekende
- bewijzen sollicitaties en hun gevolg, kans op tewerkstelling

- contacten en loonfiches (vast/interim).

Op 30 juni 2014 legt verzoeker een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur voor de periode 23 juni 2014 tot 29 augustus 2014 met een tewerkstelling van 18 uren per week voor. Een loonfiche wordt voorgelegd voor de periode 1 juli 2014 tot 10 juli 2014 a rato van 288 euro.

Op 3 september 2014 verkrijgt verzoeker een E-kaart, blijkens het administratief dossier omdat de beslissingstermijn van zes maanden verstreken was.

Immers uit gedane opzoekingen bij Dolsis verricht op 12 augustus 2014 bleek de tewerkstelling al stop gezet op 10 juli 2014 zonder dat er een nieuwe tewerkstelling was.

Op 13 augustus 2014 vraagt de verwerende partij de burgemeester verzoeker uit te nodigen om de volgende recente bewijzen voor te leggen:

“Naargelang de huidige activiteit dienen er recente bewijzen voorgelegd te worden : als werknemer, werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches

- als zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij sociale kas geldig voor inschrijving in vreemdelingenregister + recent en volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen + bewijs van het effectief uitoefenen van de zelfstandige activiteit (vb. bewijs van regelmatige inkomsten uit zelfst. act. - bewijs van storting van bezoldiging op eigen rekening)

- als werkzoekende: bewijs van reële kans op tewerkstelling en VDAB-attest of sollicitatiebrieven. Het bewijs van een reële kans op tewerkstelling is een persoonlijke omstandigheid die de betrokkene kan bewijzen met onder andere behaalde diploma's, eventuele beroepsopleidingen en de duur van de werkloosheid. Indien betrokkene werkloosheidsuitkering ontvangt, mag er naast deze bewijzen als werkzoekende ook bewijs geleverd worden van de werkloosheidsuitkering met hierin de vermelding van hoelang hij / zij in België tewerkgesteld was en sinds wanneer hij /zij werkloosheidsuitkering geniet.

- als student: inschrijving bij een erkende school+ bewijs van voldoende bestaansmiddelen +ziekttekostenverzekering

als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bij tewerkstelling in buitenland: arbeidscontract + 3 recente loonfiches / bij zelfstandige activiteit in buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van inkomsten uit die zelfstandige activiteit beschikbaar voor privé-uitgaven / bij uitkering: attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering/ ...) en ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.

Gelieve aan betrokkene te vragen eveneens een recent OCMW-attest voor te leggen. Het is de bedoeling dat het attest de bijdragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft genoten, alsook de omstandigheden waardoor betrokkene steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier.

Gelieve betrokkene te verzoeken om, binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 1 maand), alle nodige bewijsstukken voor te leggen.

Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie in hoofdactiviteit kan de betrokkene het recht op verblijf verliezen.

Indien de partner / echtgenoot / echtgenote een economische activiteit of bestaansmiddelen zou hebben, mag ook hiervan bewijs geleverd worden. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 bis§1, 2° en/of 3° lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd.

Gelieve een kopie van deze brief voorzien van de datum van kennisname en handtekening van betrokkene over te maken aan onze dienst via het hierboven vermeld faxnummer. “

Deze brief wordt aan verzoeker ter kennis gegeven op 22 augustus 2014.

Uit het administratief dossier blijkt dat nog een bijkomende loonfiche van 30 augustus 2014 wordt neergelegd a rato van 49,81 euro.

Op 3 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten die aan verzoeker ter kennis wordt gegeven op 6 oktober 2014 met volgende reden:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 ter van

het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werkzoeker op 13.01.2014 en verkreeg de E-kaart op 03.09.2014 op basis van het voorgelegde arbeidscontract dat geldig was van 23.06.2014 tot 29.08.2014 (akkoord tot aflevering van de E-kaart dd. 13.08.2014).

Betrokkene werd op 13.08.2014 uitgenodigd om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande zijn huidige situatie. De Staatssecretaris of zijn gemachtigde kan immers overeenkomstig art. 42bis §1 (wet 15.12.1980) controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor verblijfsrecht wordt voldaan. Betrokkene nam kennis van de uitnodigingsbrief op 22.08.2014. Hij legde echter geen nieuwe stukken meer voor. Volgens de databank van de RSZ werd het contract dat normaliter tot 29.08.2014 geldig was al stopgezet op 10.07.2014. Sindsdien was er geen verdere tewerkstelling meer. Betrokkene heeft dus amper 2 weken gewerkt.

Op basis van marginale tewerkstelling kan betrokkene het verblijfsrecht niet behouden (art. 40, §4, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980).

Betrokkene kan evenmin toepassing genieten van 42bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 waarin staat dat iemand die onvrijwillig werkloos is geworden en zich als werkzoekende heeft ingeschreven bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling na een tewerkstelling van minder dan één jaar, nog zes maanden als werknemer moet worden beschouwd. Betrokkene is immers nooit echt werknemer geweest, gezien de tewerkstelling steeds marginaal is gebleven. Dit is in overeenstemming met de bepalingen van de VDAB. De VDAB beschouwd iemand pas als werknemer eens er vier opeenvolgende weken gewerkt is. Zo lang dit niet het geval is, blijft men ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB. Tenslotte kan betrokkene het verblijfsrecht evenmin nog als werkzoekende behouden omdat de reële kans op (bijkomende) tewerkstelling niet meer bewezen is (art. 40, §4, eerste lid 1°).

Betrokkene is intussen langer dan een jaar in België. Bij de vraag naar nieuwe informatie aangaande de activiteiten van betrokkene werd niets gevoegd waaruit blijkt dat daar binnenkort verandering zou in kunnen komen. Indien betrokkene een reële kans zou hebben op de Belgische arbeidsmarkt is het redelijk te stellen dat betrokkene intussen resultaten zou moeten kunnen voorleggen dan een jaar in België. Hij heeft weliswaar de kans gezien te werken, maar slaagt er blijkbaar niet in bijkomende tewerkstelling te bekomen.

Gezien betrokkene niet meer aan de voorwaarden van art. 40 §4, 1° voldoet (wet 15.12.1980), wordt er, overeenkomstig art. 42bis (wet 15.12.1980) een einde gesteld aan zijn verblijfsrecht.

Nergens uit het dossier blijkt dat er sprake is van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art. 42 bis §1, 2° en/of 3° lid (wet 15.12.1980).

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 / 57 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker aan:

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en artikel 40 en artikel 42 bis van de Vreemdelingenwet.

De enige motivering is dat de mijn verzoeker onvoldoende tewerkstelling bewezen heeft in de periode 14.01.2014.

Zoals uit de chronologie blijkt werd de verblijfsvergunning aangevraagd op 13.01.2014. De tewerkstellingsperiode liep van 23.06.2014 tot 29.08.2014, zijnde het zomerseizoen. Op dat moment had verwerende partij (nog) geen beslissing genomen betreffende de E-kaart. Pas 5 dagen nadat de tewerkstelling zou beëindigd zijn, werd deze kaart afgeleverd (03.09.2014). Degelijk tardief handelen is onaanvaardbaar en een schending van zijn rechten. Wat meer is de E-kaart werd afgeleverd nadat – volgens – verwerende partij met reeds kennis had van de zeer beperkte tewerkstelling. Immers dit was op 12.08.2014. De E-kaart werd pas op 03.09.2014 afgeleverd. Verwerende partij kan dan ook bezwaarlijk inroepen dat dit een nieuw gegeven is, nu men er reeds voor de aflevering van op de hoogte was.

Daarenboven heeft verzoekende partij wel degelijk gesolliciteerd :

- Als interimmaris

- Als werkzoekende bij de V.D.A.B.

De bestreden beslissing is op dat punt eveneens op foutieve feiten gebaseerd."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker d.d. 13 januari 2014 een aanvraag van verklaring van inschrijving indiende als werkzoekende. Op 5 juni 2014 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) genomen. Verzoeker werd een bijkomende termijn van één maand toegestaan om de vereiste documenten over te maken (bewijs inschrijving VDAB als werkzoekende, bewijzen sollicitaties, contracten en loonfiches).

Uit het administratief dossier blijkt een schrijven gedateerd op 13 augustus 2014 dat gericht werd aan de burgemeester van Kortrijk, waarin gesteld werd dat verzoeker op 13.01.2014 het niet-duurzaam verblijfsrecht voor meer dan 3 maanden bekwam en waarbij verzocht werd om de bijlage 8 of de E-kaart af te leveren aan verzoeker. In hetzelfde schrijven werd de burgemeester eveneens verzocht om aan verzoeker te laten weten welke activiteiten hij verricht. Er werd gevraagd dat verzoeker onder meer een recent OCMW attest voor zou leggen.

Vervolgens werd verzoeker op 3 september 2014 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving E-kaart op basis van het voorgelegde arbeidscontract dat geldig was van 23 juni 2014 tot 29 augustus 2014. Verzoeker had, op basis van het schrijven van 13 augustus 2014, waarvan hij kennis nam op 22 augustus 2014, de tijd tot 22 september 2014 om de nodige documenten over te maken.

Op 3 oktober 2014 werd de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) genomen daar uit het administratief dossier is gebleken dat verzoeker geen nieuwe stukken meer voorlegde tijdens de termijn die hem werd toegestaan tot 22 september 2014.

Ook al eindigde het contract van verzoeker op 29 augustus 2014, was hij in de mogelijkheid om vanaf 22 augustus 2014 een nieuw contract voor te leggen of andere documenten die zijn activiteit zouden staven. Het is derhalve geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij dat aan verzoeker een bijkomende termijn werd toegestaan om zijn huidige activiteiten toe te lichten zodat er geen einde zou worden gesteld aan zijn verblijfsrecht.

Verzoeker toont niet aan wat het belang is van zijn kritiek, nu door het handelen van de verwerende partij hij in de mogelijkheid was om bijkomende informatie voor te leggen, waarvan hij geen gebruik heeft gemaakt.

Waar hij thans aanvoert wel degelijk gesolliciteerd te hebben en werkzoekende is bij de VDAB, dient te worden opgemerkt dat hij niet aantoont dat hij hiervan bewijzen heeft overgemaakt voordat de bestreden beslissing werd genomen.

Het enig middel is ongegrond."

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze is genomen op grond van artikelen 40, § 4, 1° en 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). De feitelijke grondslag is vermeld: er werden geen nieuwe bewijzen voorgelegd die aantonen dat aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht is voldaan terwijl de oorspronkelijk voorgelegde arbeidsovereenkomst was stopgezet op 10 juli 2014 en er geen verdere tewerkstelling is aangetoond. De voorgehouden tewerkstelling is marginaal geweest. Evenmin kan verzoeker beschouwd worden als werkzoekende omdat reële kans op tewerkstelling niet aangetoond is. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 40 en artikel 42bis van de vreemdelingenwet luiden de toepasselijke relevante bepalingen ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

- artikel 40:

“§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

Artikel 42bis:

“§ 1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

(...)

§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

(...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker diens verblijfsrecht bekam op basis van een voorgelegde arbeidsovereenkomst van bepaalde duur die zich evenwel uitstreckte van 23 juni 2014 tot 29 augustus 2014.

Uit het administratief dossier blijkt ook dat deze arbeidsovereenkomst niet is nageleefd en dat verzoeker met uitzondering van een loonfiche van één dag slechts gewerkt heeft tot 10 juli 2014 zodat de verwerende partij in kennelijke redelijkheid kon besluiten dat de werkstelling slechts marginaal was, temeer deze korte periode slechts halftijds werk is uitgevoerd.

Het gegeven dat de E-kaart is afgeleverd terwijl de verwerende partij al op de hoogte was van de beperkte tewerkstelling doet geen afbreuk aan de mogelijkheid die de verwerende partij heeft om in toepassing van voormelde bepalingen de bestreden beslissing te nemen. Waar verzoeker stelt dat dergelijk “tardief” handelen onaanvaardbaar is en een schending van zijn rechten inhoudt, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing onwettelijk is genomen en toont hij bovendien geen belang bij zijn grief omdat hij hierdoor, zij het tijdens een beperkte periode, wettelijk verblijf heeft verkregen. Verzoeker vergeet dat indien verwerende partij niet in staat is binnen de zes maanden haar beslissing te nemen betreffende een aanvraag voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden zoals in casu, hij een verblijfsrecht dient toe te kennen. Dit is geen vrijgestelde voor verzoeker om niet langer aan de voorwaarden van artikel 40 en artikel 42bis van de vreemdelingenwet te voldoen. In de wettelijke bepalingen staat evenmin te lezen dat in casu de verwerende partij enkel het verblijfsrecht kan beëindigen omwille van het bestaan van nieuwe gegevens. Aan verzoeker werd toegestaan desgevallend nieuwe activiteiten/omstandigheden toe te lichten zodat er geen einde aan het verblijfsrecht zou worden gesteld.

Er wordt op gewezen dat verzoeker vanaf 22 augustus 2014 een maand de tijd heeft gekregen om recente bewijzen voor te leggen als werknemer, werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches, hetzij als werkzoekende, hetzij als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Verzoeker heeft nagelaten verwerende partij enig nuttig document dienaangaande over te maken.

De verwerende partij merkt terecht op dat met de stukken die toegevoegd worden aan het verzoekschrift geen rekening kan gehouden worden nu deze niet zijn voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing en de Raad in het kader van zijn wettigheidstoetsing zich dient te plaatsen op het ogenblik

van het nemen van de bestreden beslissing omdat verzoeker is uitgenodigd geweest de nodige toelichtingen te verschaffen.

Verzoeker maakt de schending van de door hem aangehaalde bepalingen niet aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN